

Amerika.

19de Aargang.

Madison, Wis., Fredag den 4de September 1903.

No. 72.

Norge.

Et Vikingeskib fundet.

Kristiania, 11te August.

Paa Gaarden Osberg ved Slagen Kirke er der en stor Hou, som Folk har tænkt sig kunde indeholde Oldtidsminder af Interesse.

Gieren gik derfor i Slutten af forrige Uge ivei med Undersøgelser og begyndte at grave med et par Mand. Da han var kommen ca. 4 Meter ned i Jorden, stødte han paa en Stolpe, som saa ud til at kunne være Resten af en Skibsmast. Videre bragte Grævningen frem i Dagens Lys et Lag, som saa ud til at kunne være Overbygning over et Rum (Kammeret) bag Masten. Ca. 5 Meter under dette Lag stødte Manden paa et andet Bordlag, antagelig Skibets Bund. Taget over Rummet, bag Masten, var dannet af roat tilhugne Planker. Væggene og Gulvet, som disse hvilede paa, var sammenlinkede, vistnok med Broncenagler. Der er gravet frem nogle smaa Aarer, videre en smukt udstaaren Træse. Resten af Basttaugværk er ogsaa fundne. Da Gieren var naaet saa langt, standsede han strax al videre Udgravning og varlede Professor Gustafson om Fundet. Vagt blev sat om Gravhaugen for at hindre uvedkommende fra at komme til og gjøre Skade. Professor Gustafson er reist ned for at se paa Skibet og undersøge, om der her er gjort et interessant Oldfund. Gravhaugen dannes af løs Muld; Grundlaget for den er Lere. Rummet bag Masten er fyldt af Lerfærpe.

Der var Lørdag og igaar mange Tilskuere ved Gravhaugen, men ingen fik Lov til at komme den nær.

Kristiania, 12te August.

"Morgenbladet's" Korrespondent i Lønsberg har igaar aften oplyst Professor Gustafson, som i Løbet af Gaardagen har taget Forholdene i Diehyn. Korrespondenten melder:

Professor Gustafson anser det for meget muligt, ja antager det endog for sandsynligt, at det fundne er et gammelt Vikingeskib; men det er endnu ikke absolut afgjort. Imidlertid vil det Spørgsmaal blive af-

gjort idag. Sagen er nemlig den, at man har begyndt Grævningen paa en uheldig Maade, idet man har taget fat paa Toppen af Houggen og gravet sig nedover, istedetfor at man skulde have begyndt i Periferien og gravet sig iveris igjennem. Gustafson vil nu grave et Skib ned der, hvor i Tilfælde Skibsenderne skulde være beliggende, og først da vil det kunne konstateres, om det er et Skib. Det er ialfald hævet over Tvil, at det er en Høvdingegrav. Det kan ogsaa være et samlet Gravkammer. Gustafson har fundet Grater nogenlunde i samme Stil som de, der fandtes ved Gokstad og omtrent fra samme Alder. Under alle Omstændigheder vil det være et interessant at behinde at undersøge denne Haug, idet det vistnok enten vil tjene til at stadfæste gamle Antagelser eller bringe helt nye Oplysninger for Dagen.

En Bureau-meddelelse heber det, at det fundne Skib efter Professorens Mening har været Gjenstand for Rovgravning allerede paa et tidligere Tidspunkt.

Senere samme Dag telefonerer Bladets Korrespondent i Lønsberg: Det i "Morgenbladet" bebudede Skib i Haugens Periferi for om muligt at finde Skibsenderne er idag foregaaet med et gunstigt Resultat; man har truffet paa Stevnen af Skibet. Medens Professor Gustafson igaar endnu blot turde betegne det som sandsynligt, at man havde med et nyt Vikingeskib at gjøre, er dette nu hævet over Tvil. Professor antager, at det er Agerstevnen, som man har stødt paa.

Skibet er antagelig af Størrelse og Alder omtrent som Gokstadskibet. Der er endnu ikke gravet saa meget, at man med nogenlunde Sikkerhed kan sige, hvorvidt Skibet er vel vedligeholdt; men Gustafson antager, at det i saa Maade ikke er saa værst, idet Skibet er bygget af Eg med Jernnagler.

Da det nu er saa sent paa Aaret, vil man ikke forlænge Gravningsarbejdet. Det, som nu er udgravet, vil blive tildækket igjen, og Udgravningen vil saaledes først blive fornyet til Vaaren, som er et gunstigere Tidspunkt for det Slags Arbejde. Da Skibet ligger usædvanlig dybt, vil Udgravningen blive et stort og langvarigt Arbejde.

Professor Hans Gude

er ifølge et Bureautelegram fra Berlin afgaaet ved Døden igaar Eftermiddag efter længere Tids Sygdom, skriver "Morgenbladet" den 18de Juli:

Det er ikke at tage Munden for fuld at udtale, at hele det norske Folk idag med dyb Bæmød vil modtage Budskabet om denne Mand's Død, der ikke alene har indskrevet sit Navn i vor Historie i en allerede fjern Tid, da de bedste Kræfter kappedes om i romantisk Stemning at gjensjode det Nationale i Videnskab, Billedkunst, Scene og Musik, men som lige til Oldtidens alder bevarede Gønnen til med Ungdomsfindelsfrihed og sensiblen Modagelighed at tolke vor rige Natur i dens overdaadig vordende Skønhed: Fra Højhedens majestætiske Vildhed til Dillandets blomstrende Bygder, fra de dybe Vestlandsfjorde ud til Kysten og Havet, fra Lyngheden paa Øster til Kristianiafjorden i veglende Stemninger. Det er sagt med Sandhed, at Gude's Kunst, som altid har fulgt Tiden uden at lade sig beherske af den, mindre kan lignedes med de mægtige Elementærkræfter end med en velsignende og besrugtende Strøm. Professor Gude har ikke gjort Revolution i Kunsten, men han har gennem den stille Høihed i sine Verker, gennem sin frugtbare, over femtiaarige Lærervirksomhed og ved sin fine, harmoniske Personlighed været med at forme den norske Malerkunsts Psyklogi i det nitende Aarhundrede. Norge kan være stolt af at have haft en saadan Mand som sin Repræsentant ved Akademierne i Düsseldorf, Karlsruhe og Berlin, ikke mindst fordi Personligheden staar paa Høide med Kunstneren. Det vandt derfor ubedt Bifald, at H. M. Rongen den 4de November 1893, samme Dag, Dr. Jbsen modtog St. Olavsordenens Storkors, ogsaa lod Prof. Gude blive tildel denne den høieste ydre Udmærkelse, det kan falde i en Nordmand's Lod at bære.

Der var noget af Gventhyrets Glans over dette Kunstnerliv. Det kaster Sol over Landet. Ligesom det var et Ungdomsarbejde af Gude, der inspirerede Velhaven til hans "Solvirking", saa viste Mesterens Kunst til sidste Dag et stadigt Arbejde mod mere Lys.

Hans Frederik Gude er vort Byes barn; han blev født her i Kristiania den 13de Mars 1825. Allerede som Skolegut viste han saa udprægede og umiskjendelige kunstneriske Anlæg, at da han var 16 Aar gammel blev taget ud af Skolen og sendt til Düsseldorf hvor han blev Elev af Schirmer, senere af Andreas Achenbach. Fra Düsseldorf hjemsendte han Vinteren 1843-44 sit Billede til Kristiania Kunstforening, et Højheidsbillede, der vakte stor Opsigt. I Düsseldorf blev han til 1852, i de sidste 8 Aar som Professor ved Akademiet. Fra 1863 til 1880 var han Direktør ved Kunstskolen i Karlsruhe, og siden den Tid var han indtil 1ste Oktober 1901 Professor ved Berlins Kunstakademi og Leder af dets "Meisteratelier für Landschaftsmaleri".

Dette er i korte Træk Omridset af Gude's ydre Livsbane. I over halvhundredte Aar havde han med enkelte korte Afbrydelser—sit Hjem i Thyfland, og i mere end en Menneftaalder hørte han til de levende Mænd i dets Kunst. Men det skal af Nordmænd erindres med dyb og levende Taknemmelighed, at af vort Lands hjemmeverende Sønner har ikke mange mere end han bidraget til dets Gæder, og endnu færre har som han gjort Landets stolte og skønne Natur kjendt og skattet rundt om i Verden. Som en høitklingende Grundtone gaar det gennem hans kunstneriske Frembringelser en inderlig Glæde over Fædrelandets Skønhed, en Hjertens Trang til at lade sine Billeder synge Norges Pris udover Verden.

Gude's Kunst har fremfor alt dette Gemmelighedsulde ved sig, som i al Kunst, hvor den skal øve sin Virkning udover de Indviendes Kredse, er afgjørende: den er sympatistisk, umiddelbart tiltrækkende. Gude's Billeder kan enhver forstaa, og enhver finder i dem noget, der tiltaler ham. I sin Skildring af Naturen er han sund og ærlig, ligesaa fri for alt Effekthjageri som for enhver indsmigrende Tillempling efter Mode- retningernes Krav. Og denne usvigelige Vederhæftighed gjør sig gjældende ogsaa gennem en overlegen Teknik, som rolig behersker Fremstillingen og giver den en velgjørende Sikkerhed og Klarhed. Hans

Billeder giver altid Fornemmelser af, at Alt i dem er betragtet og behandlet med samme Omhu og Kjærlighed,—hver mindste Staffagegenstand er studeret ligesaa vel som Landskabets store Linjer og Flader, Stemninger og Luftvirkninger. Gude lægger hele sin Personlighed ind i Fremstillingen, saa hans Arbejder i fjelden Grad bringer En ligesom i nær Berørelse med Kunstneren selv. Man føler, at det er en aaben, hjertevarm og elskværdig Natur, man har for sig, men derhos ogsaa, at der er en fin, dyb og ægte poetisk Begavelse, nobel og gennemkultiveret. Sandhed, Poesi og Næblesje—i disse tre Ord indbefattes alt, der karakteriserer Gudes Kunst i dens Helhed.

I en ung og ubesættet Alder kom Gude til Udlandet, under fremmed Indflydelse og under fremmede Indtryk. Men paa Fædrelandets Grund har hans Kunst dog altid levet og det paa en anden og inderligere Maade, end det mangengang er Tilfældet med hans Kunstbrødre, som har sit Domicil her hjemme. Landets maleriske Fysiognomi har han under sine aarlige Studieophold i Norge studeret fra alle Sider, og alle dets Govedræk finder man gjengivne i hans Billeder.

Gudes Teknik var beundringsværdig. Med samme Mesterflab beherskede han Fremstillingen, hvad enten han malede i Blandsfarve eller Olje. Han var en udmærket Kolorist, men fremfor Alt fremragende som Tegner. Af Naturens Gaand havde han modtaget fjeldne Forudførelser i denne Retning; det er karakteristisk at en vanskelig Forforming, udført af den 14 aarige Skolegut, var det, som gjorde den skarpsynede Kritiker Welhaven opmærksom paa hans Evner og gav Stødet til, at han fik følge sit Rald. Men han havde ogsaa en klar Forstaaelse af, at det ikke gik an at flyde paa sine naturlige Anlæg, at det derimod er Øvelsen som gjør Mesteren. Og vi seiler neppe i den Tro at Gude ogsaa efter sit forlængst opnaaede Mesterflab vedblev at drive Tegning som Øvelse. I dette som i alt andet er Gude det store Forbillede, som kan tjene til Efterligning. Han har været Lærer for mange af vore betydeligste Kunstnere, og den Indflydelse, han baade i denne Egenskab og som Personlighed har øvet paa dem, har sat sine Mærker i deres senere Udvikling. Men i vor Kunsts Historie vil dog denne direkte Paavirkning af de enkelte træde tilbage for den almindelige og i sig selv ufta terlige Betydning af Gudes ædle Kunstnerfærdighed med sin Genialitet og sin Fordringsløshed, med sin Kjærlighed til Fædrelandet og sin Kjærlig-

hed til Kunsten,—en Stikkelig, som Alle maatte se op til, som Alle nu maa mindes med Taknemmelighed, Høagtelse og Beundring.

Disse Følelser hos hans Landsmænd har ved flere Leiligheder faaet Udtryk, bl. a. ved det Legat, som blev oprettet ved offentlig Indsamling af Bidrag og stiftedes paa Kunstnerens 70-aarige Fødselsdag den 13de Mars 1895 og bærer hans Navn. Foruden Storforset af St. Olavs Ordenen, som tildeles ham for udmærket og for Fædrelandet ærefuld Virksomhed som Kunstner, indehavde Gude en Række høje udenlandske Ordensdekorationer.

Gude var gift med Frøken Betty Anter og fejrede med hende sit Guldbryllup paa Sølvkronen ved Horten den 25de Juli 1900. Paa denne Dage modtog Guldbryllupsparret talrige Brevise paa de varme Følelser, der næredes for dem i alle Lande og blandt alle Samsundsklasser. De modtog Brev og Telegrammer fra Konger og Fyrster, rige Gaver og smigrende Adresseer. Og disse Brevise paa Kjærlighed og Beundring gjaldt ikke mindst Kunstnerens ædle Hustru, hans jevnbyrdige i Sjælsadel og i den vaagne Sans for alle Livets høje Værdier og mennekelige Krav, hun, hvis Kjærlighed har givet hans Kunst Binger, som har staaet ved hans Side som Livets gode Genius og skabt ham—og mangt med ham—et Fredens og Glædens hjem.

Profesor Gude efterlader sig foruden Hustru fem Børn: De forenede Rigers Minister i Kjøbenhavn Dve Gude, Ingeniør i Kristiania Erik Gude og Maleren Nils Gude samt to Døtre, hvoraf den ene er gift med den bekjendte tyske Billedhugger Lessing.

Da Bedstemoder var ung.

I.

Dengang kaldtes Bedstemoder undertiden "la Marguerite" efter sin Gudmor og undertiden "la Folette" efter sine Forældre, som hedte Folet.

Begge disse Navne passede godt paa hende. Hun lignede disse rene, hvide, vakre Evighedsblomster, som Elskende pleier at plukke for at faa Svar paa sine Spørgsmaal; og "la Folette" passede ogsaa godt; for hun var baade munter og spøgfuld.

Sekten Gange havde "la Marguerite" seet sine smaa Søstre blomstre paa Markerne. Hun havde mistet en stor Broder i Krigen under det første Keiserdømmet, og hun var nu alene hos sine gamle Forældre, som

hun underholdt med sit Arbejde og trøstede og opmuntrede med sit gode Humør. Naar hendes søde lille Ansigt viste sig i Vinduet paa deres Hytte, der var aldeles overvøget af Gf'u, var det, som om en Solstraale lyfte frem mellem Grænerne.

Ingen passerede heller den lille Landsby Chaversy uden at beundre denne Perle, og enten det nu var Tiggere eller Veteraner fra Krigen, som vendte hjem med Ar og Hæberstegn, eller uheldige Jægere med tomme Jagttasker—alle glemte de sine egne Anliggender, naar de fik se Marguerite, der havde en venlig Hilsen til alle og en Almisse til de fattige, thi hun selv var fattig.

"La Marguerite" var derfor elsket af alle og kænste mere for sit gode Hjerte end for sine vakre Dine.

II.

Gjennem Skogen og over Markerne kom hun gaaende alene og med en dyb Rynke i den ellers saa glatte Pande.

Hun tænkte! Paa hvad? Paa sit faarede Fædreland eller paa Keiseren, der sad som Fange paa St. Helena? Na neil! Det var ikke Kvinders Sag dengang at hyskesætte sig med politiske Spørgsmaal. Det overlod de til sine Fædre og Mænd.

Tænkte hun kænste paa nogle smukke Klæder, som hun havde seet udstillet i Byens Butikvinduer? Langt fra! Marguerite var ikke forjængelig! Men hvad tænkte hun da, der hun gik saa alvorlig gjennem Skogen og over Markerne?

Hun tænkte paa sine tre Friere.

Vel havde Krigen taget mange unge Mænd; men den første Friar var heller ikke nogen ung Mand. Hun var næsten for gammel for hende. Til Gjengæld var han rig, en af Byens bedste Borgere. Udenfor hans Hus paa Torvet pleiede "la Folette" at staa, naar hun havde Smør og Æg at sælge, og medens han sad inde i Stuen og drak sin Kaffe, nød han det vakre Syn udenfor.

Da han en Morgen erklærede hende sin Kjærlighed og spurgte, om hun vilde blive hans Hustru, svarede hun hverken Ja eller Nei, men stod aldeles betuttet og fingrede paa sit Forklæde.

Da Nummer to fik høre Tale om dette Friar, stødte han sig med at gjøre hende sin Erklæring. Han var ung, kænste vel ung, men en vakker Gut var han, og man sagde, at han var Landsbyens bedste Parti.

Marguerite vilde blive baade lykkelig og misundt, om hun tog ham. Hendes Forældre vilde faa det godt paa sine gamle Dage, og hun selv vilde blive rig og anseet. Det

var frivende; men alligevel svarede Marguerite hverken Ja eller Nei.

Da kom den tredje; men han sagde ingenting. Han var taus. Han kunde heller ikke godt udtrykke sig paa Frans; for han var en Krigsfange fra Slavoniens Grænser, og Tilfældet havde ført ham hid til denne fredelige Landsby i Picardie. Alle saa paa ham, som om han havde været en af de Barbarer, der omtales i Eventyrene. Stolt og utilnærmelig var han ogsaa, og han gik sin Vej uden at tage Notits af nogen.

Da han kom til Landsbyen, var Marguerite bare et Barn; men de fattede alligevel snart Hengivenhed for hinanden. Kænste hun syntes, han lignede store Bror, som faldt i Krigen, og som altid var saa snil med sin lille Søster. Kænste ogsaa han havde en liden Søster derborte ved den blaa Donau—en, som lignede "la Marguerite".

Hvordan det nu end var, saa havde de Glæde af at være sammen. Marguerite syntes, det var morsomt, naar han fortalte hende om det fjerne fremmede Land og om sin Familie. Naar han da blev sørgmodig, trøstede hun ham saa godt hun kunde, og sagde:

"Du kommer nok engang tilbage til dem".

III.

Den Dag oprandt ogsaa, da Freden blev undertegnet, og ligesom Trækfugle om Høsten ilede Fangerne hjem til sine egne Land. Nogle skulde helt op til Ruslands Snemarker og andre til Spaniens glødende Sol. Nu var den Dag kommet, da Marguerite skulde stilles fra sin gode Ven, og Tanken om denne Skilsmisse var det, som satte den dybe Rynke i hendes Pande, medens hun gik der saa ensom og sørgmodig gjennem Skogen og over Markerne.

Den mægtige Borger inde i Byen og den rige Bonde i Landsbyen vilde leet, om de havde seet sin Kval. Dist var han baade en vakker og en staut Kar; men han var fattigere end Job. Den tarveligste Pige i Landsbyen vilde givet ham Kurven.

"La Marguerite" tænkte dog ikke som de andre. Den fattige Kriger eiede vistnok intet andet end to kraftedige Arme, sit gode Hjerte og vakre Udseende; men det var tilstrækkeligt syntes hun. Følte han sig nu ene og forladt i det fremmede Land, saa vilde det blive ganske anderledes, om han fik sit eget hjem og en Kjærlig liden Hustru, tænkte hun. Men hun ventede forgjæves paa en Erklæring. Han var for stolt til at bede hende om at bliv hans, naar han intet havde at byde hende. Og

Marguerite sukke den ene Gang efter den anden, medens hun raads- spurgte sine smaa Søstre paa En- gen.

IV.

Nu var hun ikke langt borte fra den esudækkede Hytte, og ved en Milk-pæl lige i Nærheden saa hun en ung Mand liggende udstrakt i Græs- set, Marguerite stansede og betrag- tede ham med bankende Hjerte. Han saa saa træt og nedslaaet ud, som om han netop var kommet tilbage fra en Rejs, istedetfor at han nu skulde være glad ved Tanken om, at han snart skulde gjense sin Slægt og sit Land.

Da han fik se Marguerite, sprang han op og gik imod hende; men det faldt ham meget vanskeligt at sige hende, at han nu havde faaet sit Militærpas og skulde rejse hjem.

"Ja, nu maa jeg sige Farvel og Tak for alt godt", sluttede han; "jeg vilde nok gjerne give dig en smuk- kere Afskeds gave; men jeg, fattige Stakkar, har intet andet at byde". Dermed rakte han hende et lidet Bogfinkerede med tre rhyelige smaa Unger i. "Disse maa du passe godt paa", tilføjede han, "og saalænge de lever, vil du vel tænke paa mig?"

Marguerite saa ikke engang paa dem. Hun stod med Graaden i Halsen og saa ned paa sine Sko. Med stor Anstrengelse fik hun ende- lig frem:

"Er du glad, fordi du nu skal rejse hjem?"

Han rystede paa Hovedet.

"Gl. d? Nei, dertil har jeg været for længe borte. Min Mor var gammel, da jeg rejste; hun er natu- rligvis død,—og min lille Søster er vel nu vogen, kanste gift, og har rimeligvis glemt mig. Ingen Ven- ner, ingen Slægt vil hjælpe mig vel- kommen, og det tomme Hjem der kan ikke erstatte, hvad jeg forlader her."

"Men hvorfor vil du da rejse?"

"Naturligvis vilde jeg helst blive i Frankrige, det Land, der bliver elsket selv af Fiender. Hvor gjerne vilde jeg ikke bo i denne Landsby hos en hyggelig Familie..... jeg kan jo baade haandtere Spade og Plog; men der er nok ingen, som vil vide noget af mig....."

Han udtrykte sig ikke godt; men Marguerite forstod ham, og hun er enig med ham.

Med en egen veltalende Bevæ- gelse lægger han Bogfinkeredet i Hyttens Binduskarm og siger nø- lende. "Hvis du vilde..... hvis jeg turde haabe.....?"

Og Marguerite forlanger ikke mere. Modig lægger hun sin lille Haand i hans, og da de to Gamle i det samme viser sig i det aabne Vindu, siger hun paa sin mest af- gjørende Maade:

"Denne Mand har jeg valgt til Husbond; ham og ingen anden vil jeg have".

"Men hon er jo en af vore Zi- ender — en af dem, som har drøbt din Bror", siger den gamle usor- fonlig.

"Lad nu det være glemt, kjære Far", svarer "la Marguerite" ind- smigrende. "Han vil gjøre godt hvad hans Landsmænd har for- brudt, og han vil fra nu af være dig en kjærlig Søn, saalænge du lever".

Og hendes Ord gik i Opfyldelse. De to Gamle elskede den fremmede Soldat som sin egen Søn; men aller- mest elskede de de tre smaa vakre Gutter, som legede omkring Hytten og forspødede deres Alderdoms sidste Dage.

Kloroformens Opdagelse.

Allerede for flere Aar siden kunde Kloroformen feire sit 50-Aars Jubi- læum som Bedøvelsesmiddel, idet James Simpson i Aaret 1847 op- dagede dens bedøvende Egenstaber, som indtil da var ukjendt, skjønt den berømte tyske Kemiker Liebig allerede 16 Aar før havde fremstillet denne Bædste i sit Laboratorium.

Opdagelsen gik for sig paa en eien- dommelig Maade efter hvad Ein- sons egen Datter fortæller i et en- gelsk Tidsskrift: Simpson søgte at fremstille et Bedøvelsesmiddel, der var bedre end Ether, som en Ame- rikaner kort før havde bragt i An- vendelse. Han gjorde Forsøg paa sig selv med en Række forskellige Midler og var meget driftig i sin Experimenteren, saa at han mere end en Gang saae sit Liv i alvorlig Fare.

En Dag vilde han prøve forskjel- lige nye Bædster, han havde staa- ende, og hans to Assistentter, der var hans gode Venner, skulde del- tage i Forsøget. Dette blev foreta- get i Simpsons Spisestue i Overvær af Familiens Damer og en Sjof- ficer. Der var stillet forskellige Fla- sker op ved Siden af hinanden, og de 3 Læger prøvede dem efterhaan- den, men uden at blive bedøvede.

Tilfældt kom de saa til Kloroform- en, som de hældte op i Glas og begyndte at indaande. De havde ingen Tro til dens Bedøvelsesevne, fordi den var saa vægthylbig (Klo- roform er 1½ Gang saa tung som Vand); men for Fuldstændigheds Skyld gjorde de dog nogle kraftige Indaandinger og blev—til sin egen store Forundring—hurtig meget mun- tre og glade. Vinene spilde i Ho- vedet paa dem, Ansigtet blusjede, de blev snaksomme og meget livlige, "deres aandrige Samtale henrykkede de tilstedeværende og lød tilfældt som Summen i et Bomulds-spinderi".

Skriver Simpsons Datter, indtil de pludselig blev ganske rolige og der- paa faldt om.

De tre Læger var alle dybt bedø- vede. Simpson var den, der vaag- nede først. Han sagde stog til sig selv, at dette var langt bedre end Ether—hvorefter han opdagede, at han laa paa Gulvet, og at der var stor Forvirring blandt hans Sjæ- fter. Han vendte sig derpaa om for at se, hvordan det gik med hans As- sistentter og fandt den ene sno:Kjø- vende under en Stol, med stirrende Dire, hængende Underkæbe og båret Hoved, medens den anden laa un- der Bordet og sparkede omkring sig. Efterhaanden kom de alle tre til Bevidsthed, og Simpson indsaa stog, at han her—rigtignok halvt om halvt tilfældigt—hadde gjort den Opdagelse, han havde tilstræbt, idet han havde fundet et sikkert og hur- tig virkende Bedøvelsesmiddel. Han tvøvede ikke med at udsende Medde- lelse om sin Opdagelse, og Kloroform- en blev meget hurtigt optaget af Lægerne over hele Verden. Den indtager stadig den første Rang blandt Bedøvelsesmidlerne, af hvilke de senere Aar har bragt saa mange nye, men gennemgaaende ikke paa langt nær saa gode.

Parfumer.

De fleste betragter gode Parfumer som en Nødselighed, og mange har en Følelse af, at de helst burde undvære en sliq Luxus. Denne Tanke er imid- lertid feilagtig, da Parfumer, lavet af Blomster, er af Betydning for Sundheden.

Intet er saa beroligende for Ner- verne som Violparfume. Viol er den mest yndede af alle Essenser. Den ægte Biolesens har en Duft saa fin og skjær, at den er meget vanskelig at bevare, og som Følge deraf er den dyr.

De billige Essenser er i Regelen ikke tillavet af Blomster, men af dyg- tig sammensatte Kemikalier og har ikke nogen gavnlig Betydning, tvært- imod—de virker ofte irriterende isæ- dersfor beroligende.

For Snyge xrelset kan intet lignedes med Eau de Cologne, og i varme, overskyldte Værelser, i S. I. Kaber og paa Baller kan den ofte afsørge et Anfald af Svimmelhed.

Rosenolje og alle Essenser, hvori Rose er Hovedbestanddelen—s. Ex. den kjendte og yndede Parfume "Hvid Rose"—er i høi Grad styr- kende og forfriskende. Det vil selv- følgelig sige, naar den er af god Kvalitet; de billigere Sorter er ofte saa opblandede med Mustus og Ambra, at de bliver tunge og ned- trykkende.

Den almindelige Smag gaar al- tid i Retning af stærke Essenser.

Dette er en stor Feil; Parfumer, som er tilberedt af Blomster, eier aldrig denne gennemtrængende Duft, de er fine og indsmigrende, og synes at voge i Styrke. Dryp en Draabe Biolesens paa et Lommeørklæde og lad den tørre, saa ligner Luften i Ugevis et friskt Puft fra de deiligste vildtvogende Marisviolter.

Jasmin er en af de mest opvik- kende Parfumer, men for at tilfreds- stille den gjængse Smag blandes den ofte saa stærkt med den syjelige Tu- beroseduft, hvoraf den aldrig skulde have mere end netop en Tanke.

Hvis man er overtræt eller ude af Humør, bør man lugte til Ceder- eller Rosentræessens; det hjælper.

Silikonval har som Viol en nerve- beroligende Egenstaber, men er kraf- tigere. Den beroliger Hjertet, og naar alle ens Nerver er som en Bunt dirrende, ustrakte Strænge, letter det undertiden, naar man har den ved Haanden.

Lavendel er en liflig Lugt, og Si- mian en udmærket "Opstrammer", hvis Duft altid er af en behagelig Virkning.

Billige Bøger!

Vi har saa mange Bøger, at vi ikke har Plads til dem. Se dette Tilbud! Send os en eneste Dollar, saa skal De saa i nærmeste Express-Office:

- 1 Engelbrekt Engelbrektsjon.
- 1 Bondehøvdningen.
- 1 Niels Juul og Lordensthold.
- 1 Astronomens Romantik.
- 1 Hvor laa Vinland?
- 1 Politinotiser.
- 1 Dødsfeileren.
- 1 Festsaler.
- 1 Ruslands Historie; af Ehrige.
- 1 Gustav Adolf og Tredveaars- krigen; af Topelius.

Ikke en Dollar Stykket, men alle disse Bøger for bare \$1.00!

Naar Bøgerne er saa umaadelig billige synes vi, at om man selv ikke trænger dem, saa kan man all- gevel købe dem og forære dem til Folk, som trænger god Læsning. Aldrig nogenstunde før er norske Bø- ger blevne solgte saa billigt.

Alt man have Express-Udgifterne forubbetalt, maa man sende 30 Cts. extra.

Skriv til

Amerika Pub. Co.,
Madison, Wis.

ATWOOD, LARSON & CO.
Etableret 1887.

Modtager Farmprodukter, Høvede, Byg, Havre, Lin, Hø osv. paa Kommission. Høieste Markedspris- ser, øieblikkelig Betaling. Skriv efter vor daglige Markedsliste. Vi henviser til Exchange Bank.
513 Board of Trade, Duluth, Minn.

"Fædreminde
Færligt oprinder."

Democraten.

"Ulmennyttige Raadstavers Udbredelse."

R. Langland, Udgiver.

Marg. 2.

No. 1.

Janesville, Wis., 18de Sept. 1851.

"Democraten" No. 1, 2den Margang udkom i Janesville, Wis. 18de Sept. 1851, og indeholdt følgende af Interesse:

Indsendt.

Jeg erfarer at Redaktøren af Democraten er i Færd med at udgive dens sidste Numer, og erkære den for sluet, efter at han i nogen Tid forjæves har ventet paa Indbetaling af gamle Restanser for Bladet, saavel som nye Subskribenter efter den seneste Plan. Det er altsaa forbi med Democraten, og jeg kan ikke nægte, at det jo gjør mig ondt deels for Hr. Langland, som, efter han har lidt ikke lidt Tab ved dens Udgivelse, maa nu endelig have den Krænkelse at se sig nødsaget til at standse med sin ædle Bestræbelser paa Grund af et stort Antal af Subskribenternes Uestrettelighed i at betale, og deels fordi vi nu ikke blot mister et i den senere Tid betydelig forbedret Blad, men miste det for sjaadonne Marsger, som naturligvis gjør det betænkeligt for nogen Anden at begynde paany. Heller ikke vil det lyde meget godt for vore Landsmænd hjemme eller for vore Amerikaniske Medborgere, at over 30,000 Norske i Amerika ikke kunne underholde en eneste Avis i deres Modersmaal. Jeg griber imidlertid ikke her Pennen for at klage over hvad der er skeet, men for at opfordre og indbyde Alle, som dele mine Følelser og mit Ønske om at have en Avis i vort Modersmaal til at raadslaae jo før jo heller om hvad der kan gøres for denne Sag, og naar vi derom er blevne enige, da usfortøvet at handle. Og hertil føler jeg mig saa meget mere opfordret, som at Maanedstidenden, der udgives af mine Medbrødre og mig, ogsaa for nærværende staar paa et saadant Standpunkt, at den nødvendig maa tage i Folkets Dine, hvis der ikke snart gribes Forholdsregler til at saa den idetmindste bedre corrigeret, end hidtil har været Tilfældet. Saalænge den nemlig skal trykkes i saa lang Afstand fra Udgiverne, er det en plat Umulighed for nogen af os at forestaae Correcturen, og Følgen bliver at en Mængde Trykfeil indsnige sig, som blive staaende urettede og forvirre Læserne, især de mindre søvede. Skal det derfor saa nogen rigtig Fremgang haade med

Maanedstidenden og en Avis, da troer jeg vi maa have en egen Presse med fuldt Tilbehør, og paa samme Sted hvor Redaktøren boer.

Mit Forslag er derfor, at saamange Norske, Svenske og Danske i de forskjellige Settlementer, som interesserer sig levende for Sagen, forene sig om at kjøbe en Presse med Tilbehør, som vil koste omtrent \$500, og tillige sammenslyde et Forstud af omtrent \$200 til at kjøbe Papir, Blæk etc. Forat erholde et saadant Beløb af \$700 tegner man sig for Aktier, hver paa \$10, saaledes at de mere Formuende kunne tage en eller flere Actier, og de mindre Formuende kunne forene sig flere om en Actie, dog saaledes, at blot een Mand skrives for den. Denne Forening efter da Presse med Tilbehør etc. og hvert Medlem af Foreningen har en Part deri i Forhold til den Sum han har indstødt. Foreningen udvælger blandt sine Medlemmer en Direktion eller Bestyrelse, som bestemmer Stedet, hvor Trykkeriet skal være, besørger Huusleilighed for det, bestemmer Avisens Størrelse, Indhold etc., leier En til at forestaae Redaktionen og Trykningen deraf, for Et paa den Betingelse at han erhoder for sit Arbejde visse Procenter af Indkomsterne for Avisen. Fremdeles foranstalter Direktionen Dplag trykede af saadanne Bøger som meest tiltrænges her, især Psalmebøger og Skolebøger—altså først af Abcer og Chahetismen, som høilig trænges. Hver Actie Er jungerer som Agent for Avisen og Maanedstidenden, til at samle Subskribenter, modtage Betalingen og indkræve Restanser, hvilket Alt vil paa den Maade gaa bedre, naar Agenterne selv ere interesserede i Sagens Fremme. Agenterne gjøre hvert Quartel ordentlig Regnskab til Foreningens Kasjerer, og denne i Forening med hele Direktionen gjør en Gang aarlig offentlig Regnskab over alle Trykkeriets Indtægter og Udgifter; og Overstudet af Indtægter uddeles paa og udbetales til alle Actie Eierne, medmindre disse skulde i Møde bestemme at saadant Overstud lægges til Foreningens Fund for med saa meget større Kraft at drive Trykkeriet. Udgivelsen af Maanedstidenden foreslaar jeg at skulle stee paa samme Maade som Avisen, nemlig paa Foreningens Regning, og saaledes at Betalingen derfor gaar til Foreningens Kasse. Derfor maa Preslerne for den Norsk-Evangeliist Lutheriske Kirke i Amerika alene raade for Maanedstidendens Tendents, saavel som hvem der skal redigere den; men Redaktørens Estatning for sit Arbejde, hvis nogen fordres bliver at afgjøre mellem ham og Direktionen.

Tiden tillader mig ikke flere at udvikle min Plan denne Gang, da Redaktøren venter paa mig medens jeg nedskriver disse Linjer i Hast, forat faae dem indtrykkede i Slutnings-Numeret. Jeg vil ikkun endnu bemærke, at ved Dannelsen af en saadan Forening om Presse og Forlæggelse, vil en af de hidtilværende største Vansteligheder overvindes, nemlig Mangel paa Fund til at drive Værket ordentlig igennem. Der vil paa denne Maade tillige vindes mere udbredt Interesse for denne for Folke-Oplysning saa vigtige Sag; og at den deri satte Kapital vil godt forrente sig, derom tvivler jeg intet Diebt; og synes ikke at der kan tvivles derom, naar man betænker hvilken Mængde Bøger der nu aarlig føres hid fra Norge og sælges her, som alle kunne trykkes her til billigere Pris med god Fordeel. Heller ikke tvivler jeg om, at der jo gives saa mange Norske, Svenske og Danske her i Vesten, som interessere sig for denne Sag, at jo let de 70 Actier som behøves ville blive tegnet, naar der først alvorlig prøves derpaa. Forat nu denne Gjenstand kan blive taget næriere under Overveilelse, og en ordentlig Plan forenes om at begynde efter, tillader jeg mig her fluttelig at anmode en eller flere fra hvert Settlement, saavidt mulig at møde paa Roskonong hos Ole R. Trovatten om Mandagen den 29de denne Maaned, hvor jeg haaber at flere af mine Embedsbrødre ogsaa tillige med mig ville være tilstede. Haabende at den velvillige Læser undskylder mit Hastværk, for min gode Menings Skyld, og glæder mig med sin Deeltagelse i den vigtige Sag jeg her har forelagt ham, byder jeg ham indtil videre Level.

Luthervalley 16de Septbr. 1851.

C. L. Clausen.

Bejendtgjørelser.

Undertegnede ønsker at blive underrettet om hvor Anud Anfinen Bange sca Norge opholder sig, og beder derfor at han selv, eller de der maatte vide hans Opholdssted, ville give mig samme tilkjende, da jeg har Anliggender fra Norge at meddele ham.

Chicago den 6te September 1851.

P. vor Swneidau.

Brev fra Corpulæge Dahm i Norge til hans Broder, Dr. Emil Dahm her i Amerika, er nedlagt hos mig i Janesville, Rock Co. Wis.

R. Langland.

Democraten

er død og dens Gjenfærd viser sig idag, og vil i samme Skikkelse maa ske atter vise sig om et Par Ugers Tid for sidste Gang, for at give en kort Beretning om sin Sygdom og

Endeligt; hvilket herved bejendtgjøres for dens Venner og Velnydere.

Udgiveren.

Ser Abonnenter have betalt for 2den Marg., hvoraf to har faaet sit tilbage og det Øvrige skal nu remitteres.

Udgiveren.

Man behage at betragte No. 1 tilligemed dette og det næstfølgende som en Fuldbendelse af 1ste Margang.

Udgiveren.

Dødsfald.

Sørgeligt bejendtgjøres at min elskede Mand Lars E. Naby 72 Aar gml., afgik ved Døden Onsdag den 30te Juli sidstleden.

Kirsten Naby.

Et karakteristisk Træk hos den spanske Presse er dens overordentlige Høflighed, der altid forstaar at klæde de ubehageligste Sandheder i den høfligste Form. Saaledes bragte Tidsskriftet "La palmera de Cadix" følgende Meddelelse om Genrettelsen af en meget omtalt Røver:

"Don Enrique Pino, vor velbekendte Medborger, hvis Familie med Rette tælles blandt de mest aarfeede Behoere af vor sælles Føbede, skal i Eftermiddag garottes af vor flinke og dygtige Skarpretter. Vi er overbeviste om, at den tapre Ex-ditaner vil ende sit Liv paa den værdigste Maade og vi glæder os forud til det."

En sygelig Madame i Stavanger faar Besøg af en Veninde:

"Gøddag, Madam Olsen, hvordan lever De?"

"Køssen eg leve? Na, de' e' daarligh!"

"Men hvad siger Doktoren da?"

"Ja, Ea han seie?—han komm inn og spør, køssen eg har det. Saa seie eg det. Saa tie 'an. Saa tie eg. Saa fidd' han ei Stønd. Saa snur han seg paa Hælen og gaar, og saa fidd' eg igjen med det vonda."

Et storartet Tilbud

"Rvinden og Hjemmet" og "Vort Bibliothek", der nu er i sin 15de Marg. og udkommer med 40 store Sider i et Dplag af 72, 100 Exemplarer hver Maaned, er det eneste Avindeblad i vort Sprog i Landet. Dets Indhold er til Glæde, Opmuntring og Lærdom for hele Familien; thi ved Siden af velvillig indsendte Bidrag har Bladets Redaktør, Mrs. Ida Hanson, sikret sig gode Medarbejdere. Subscriptionen er 50c pr. Mar. For end yderligere at forøge vor Læsefreds gjør vi nu "Amerikas" Læsere følgende ubemærkede Tilbud:

For 25c i Primærter, indsendt med dette Avertissement før den 30te Septbr., vil vi levere eder "Rvinden og Hjemmet" og "Vort Bibliothek" et Aar og desuden "Rvinden og Hjemmet's" Naaleudstyr, bestaaende af 100 sorterede Synaale, 14 sorterede Stoppenaale og en Trænaal. Prøvenummer frit. Skriv strax til

"Rvinden og Hjemmet", Cedar Rapids, Iowa.

Da Jenny Lind salutede Stjernebanneret.

For snart 50 Aar siden, mens den berømte svenske Sangerinde, Jenny Lind, sang i New York, vendte den amerikanske Fregat "St. Lawrence" netop hjem fra et Rindstogt i Udlandet. De unge Kadetter gik iland for at høre Jenny Lind allerede samme Aften, Skibet var ankrat paa Havnen. Dagen efter tænkte de paa at indbyde hende til et Besøg ombord paa deres Skib, for paa den Maade at udtrykke deres store Begeistring for hendes herlige Kunst. De enedes da om i Flok og Følge at gaa til hendes Bopæl og overbringe hende deres Indbydelse, men var ikke helt sikre paa, at de vilde blive modtagne. Stor var derfor Tvivelen, da hun ikke alene modtog dem, men ogsaa viste, at hun var henrykt over den Takt og Frimodighed, de lagde for Dagen, og hun tog imod Kadetternes Indbydelse. Sjøgutterne sølte sig nu mindre forlegne og bad hende om at spise Lurk ombord i deres Messer, og ogsaa den Indbydelse tog hun imod, skriver et amerikansk Blad. Da Jenny Lind paa den fastsatte Dag kom ombord, ledsaget af en anden Dame, lagde Kapteinen Mærke til hende fra sin Kahyt. Der er intet strengere overholdt paa et Skib end Etiketten mellem de forskjellige Messer; derfor spiser en Kadet, f. Ex., aldrig ved Officerernes Bord, og disse aldrig ved Chesens, uden ganske særlig Indbydelse.

Kapteinen gav følgende Ordre: "Sig til Kadetterne, at jeg gaar iland og et mine Kahytter staar til Raadighed, hvis de bryder sig om at bruge dem." Alligevel holdtes Maaltidet paa Kadetternes egne Gremmer. Efter at Bordet var hævet, benyttede man sig af Kapteinens Tilbud, og drak Kaffe i hans Kahyt.

"Bed hende om at synge for os," hvilede en.

"Jeg prygler dig, hvis du gjør det," svarede en anden.

Underofficersmessen havde ogsaa Gæster, og de hentede sine Guitarer, f. tte sig agterud og sang "The Swanee River" og andre Plantagesange. "Hvor deilig!" raabte Jenny Lind begejstret, medens hun klappede i Hænderne. Da hun tilfaldt skulde gaa fra Borde, stansede hun et Dieblik ved Landgangsbroen, og idet hun saa op mod Stjernebanneret, der smeldede for Vinden, udbrød hun: "Jeg vil salutare eders Flag!" Hun blottede sit Hoved, tog Hatten i Haanden og begyndte at synge den stolte amerikanske Flag-sang: "The Star-Spangled Banner". Medens hun sang første Vers, fyldtes Dækket af taus

cerer, Marinesoldater og Sjømænd, men da hun med inderlig Følelse havde sunget hele Sangen tilende, brød en øredøvende Bifaldsstorm løs, ikke alene fra Mandskabet paa "St. Lawrence", men ogsaa fra alle de øvrige Skibe i Havnen. Dampene lod Deres Fløier høre, og enhver, til hvis Øre Jenny Linds fortryllende Sang var naaet, hørte en af Verdens mest lidnende Sange jungt paa en Maade, som de aldrig før havde hørt og aldrig senere hørte.

Det var Jenny Linds Flagslut, en Hyldest til Stjernebanneret, som de aldrig glemte. ("Norden.")

Sproglige Kuriositeter.

Det engelske Sprog er dog rart. Jovaa Norff er ikke meget værre.

When the English tongue we speak.
Why is "break" not rimed with "freak"?
Will you tell me why it's true
We say "sew" but likewise "few";
And the maker of a verse
Can not cap his "horse" with "worse"?
"Beard" sounds not the same as "heard";
"Cord" is different from "word";
"Cow" is cow, but "low" is low;
"Shoe" is never rimed with "foe";
Think of "hose" and "dose" and "lose";
And of "goose" and yet of "choose".
Think of "comb" and "tomb" and "bomb";
"Doll" and "roll" and "home" and "some".
And since "pay" is rimed with "say",
Why not "paid" with "said" I pray?
We have "blood" and "food" and "good";
"Mould" is not pronounced like "could";
Wherefore "done", but "gone" and "lone"?
Is there any reason known?
And in short, it seems to me,
Sound and letters disagree.

London Tit-Bits.

Hellan Mining Syndicate.

J Syndikatets Hovedkontor er allerede modtaget et ikke saa lidet Antal Aktier i de forskjellige Kompanier, hvoraf dette Syndikat blev dannet, for at blive ombyttet med Aktier i Syndikatet. J den Anledning vil vi oplyse, at der endnu vil hengaa nogen Tid, før vi kan sende ud Syndikatets Certifikater, af følgende Grund: Vi har sendt en "Expert" tilhjelps for at undersøge Syndikatets Miner og rapportere derom. Denne Expert vil ogsaa medbringe Guld fra de forskjellige Metalgange til Analyse.

Resultatet af denne "Experts" Undersøgelse og Analyse vil blive meddelt til Aktieierne og andre, og for at undgaa unødvendige Udgifter, vil vi ikke sende Certifikaterne, før vi samtidig kan sende denne Rapport da vi jo kan sende det hele under et for samme Betaling. Udgifterne til Porto er ganske betydelige, og som Exempel herpaa kan nævnes, at vi nylig i en Uge alene brugte Frimærker for \$80.

Hellan Mining Syndicate
A. D. Hellan, Pres.

'Signal'.

"Signal". Norff-amerikansk Familieblad, udkommer hver Uge med 16 illustrerede Sider og koster 1 Dollar for Aaret. 1) J Almindelighed har "Signal" sat sig som Maal at arbejde for mere Forbindelse mellem de norff-lutheriske Kirkefolk paa begge Sider af Havet ved at bringe illustrerede kirkelige Nyheder og andet af Interesse fra Norge til Amerika og omvendt. 2) J Særdeleshed at forbinde Kirkefolkene i Samarbejde for vore Sjømænd og Emigranter, som er den naturlige Forbindelse mellem Menighederne i det gamle Land og her.

"Signal" vil byde sine Læsere sund, frisk, almennyttig og opbyggelig Læsning paa vor ev.-lutheriske Læres Grund, interessant for gamle og unge.

"Signal" vil særlig bestræbe sig for gennem sine illustrerede Artikler at gjøre Ungdommen paa begge Sider af Havet kjendt med hinanden og vil gjerne modtage Bidrag (ogsaa paa Engelsk) fra Ungdommen her.

"Signal" udgives til Indtægt for Norff-Havne- og Emigrantmission. Ved at abonnere, støtter du denne Mission paa en god Maade.

"Signal" har i Norge været udgivet i 5 Aar og har derover henved 6,000 Abonnenter.

Unbefalinger.

Fra Formand Koren—

Det er mig en Fornøjelse at anbefale nævnte Blad, i det Haab, at det vil tjene det vakre Formaal, som Pastor Sommerfelt har sat sig.
B. Koren.

Fra Professor Stub—

Bladet "Signal", udgivet af Pastor Sommerfelt, har sat sig et jaastort og ædelt og for Moderlandet og det udflyttede Norge betydningsfuldt Maal, at jeg af ganske Hjerte maa anbefale det. Det Prøvenummer, som er kommet mig ihænde, berettiger mig til at tro og udtale, at Maalet ogsaa vil virkeliggjøres.
H. S. Stub.

Fra Professor Rasmus B. Anderson—

"Signal" er et vigtigt og ædelt Foretagende, som det norff-amerikanske Kirkefolk bør omfatte med Kjærlighed og give sin energiske Støtte. Ligesom de norff-Immigranter og Sjøfolk er Bindeledet imellem os og vor Slægt hinsides Havet, saaledes vil "Signal" blive en betydningsfuld Bjalke i Broen mellem Amerika og vort Fædreland Norge. Jeg haaber, at "Signal", som med sit første Nummer viser sig at være et meget interessant og indholdsrigt Blad, snart maa faa mange tusen Abonnenter. "Signal" kan, baade med Hensyn til Udstyr og Indhold, anbefales paa det bedste, og Prisen—blot en Dollar Aaret—er meget rimelig.

Rasmus B. Anderson.

Uf Udtalelser fra Prester i Norge, hidrættedes følgende:

Det bedste illustrerede Ugeblad, jeg kjender i vort Land.
Stiftsprovst Chr. Hall.

Jeg elsker "Signal".—Uf Postens Mangfoldighed det første jeg griber til.

D. Hvalby, Sogneprest til Mo.

"Signal" har et meget alsidigt Indhold og er en saare kjær Gæst i de Huse og Familier, hvor det har fundet Indgang.
Provst Knudsen i "Nigbl."

Min Kompliment for Bladet, som jeg og mine finder meget vellykket og interessant.

Jonas Dahl, Stavanger.

Med det funde, velvalgte Indhold, som bydes os, og med sine smukke første Rangs Illustrationer, har det allerede erobret sig en sikker og kjær Plads i mange Hjem.

G. Dieckmann i "Frist. Blad."

Penge til "Signal", ligesom Bemærkninger om Bladets Forsendelse, Adressforandringer o. lign., sendes til

"Signal", Amerika Pub. Co., Madison, Wis.

Bidrag til "Signal" af Stof eller Billeder maa sendes til Rev. Schive, New Lisbon, Wis.

Den Skotske Kvinde

Spaa Tjele.

Billedet fra Reformationstiden.

—af—

H. F. Wald.

(Fortsættelse.)

Uagtet hun søgte at smile, skjælvde dog hendes Stemme, og hendes Dine var fulde af Taarer. Knud lagde taus sin Haand paa hendes Skulder, vendte hende mod Maanens Lys og saa hende ind i hendes blege Ansigt, mens hun stirrede paa hans brune og veirslagne Træk.

"Saa," sagde han, "nu kjender vi hindanden!" men heller ikke hans Røst havde den vante Sikkerhed.

"Dine Hænder er kolde," sagde Jde og tog en af dem mellem sine varme og bløde.

"Nu sit jeg Høielshandske paa!" sagde Knud og smilede. "Lad os vandre lidt med hinanden her mellem Bøskerne," vedblev han og lagde sin Arm om hendes Liv. "Se her er Graamunt, som længe efter at se dig og klappes af dig; mange Mile har han mig tro paa sin Kyg i ondt og i godt Veir, siden vi skiltes."

"Du har døjet ondt, Knud!" sagde Jde uden at agte paa Graamunt og brast i Graad. "Føler du Sult?"

Knud lo, saa Jde for sammen.

"Du lille Taabe," sagde han, "mener du, at jeg er sliig Stakkarl?"

Saa gik de tause hen ad Grøningen; et blodigt Gjenfærd, tyktes det Jde, gik ved deres Side.

"Kun for ikke at volde dig Ulykke," sagde Knud omsider, "kommer jeg i Smug og ved Natte-tide."

"Du gjorde det for min Skyld, ikke sandt?"

"For hvis Skyld mon ellers?" spurgte Knud. "Det var et trangt Nid herop i det Sand, og lang var Ventetiden her i Kjøret."

"Jeg mente ikke det," sagde Jde og gøs. "At du drøbte Thomas, var jeg Marjag i."

Det lettede Jdes Hjerte, at hun havde faaet det sagt.

"Sandt nok," svarede Knud; "for Jde! Det raabte jeg, da jeg stak min Klinge i hans Bryst. Dog mener jeg, at var du end ingenfinde kommen mig for Dine, vilde jeg dog have taget hans Liv, al den Stund han havde skjældt mig for en Banbødning."

"Saaledes siger du af Godhed for mig," svarede Jde. "Jeg ved det, Knud, og tilstaar, at jeg gjækkede dig og handlede ilde mod dig i den sidste Tid, inden du drog fra Tjele. Jeg har bittert angret det, og mange vaagne Nætter har det kostet mig! Tro mig nu, der var Had i mit Hjerte, selv mens jeg gantedes med Thomas. Jeg frygtede ham især for din Skyld. Jeg har følt syndig Glæde ved at tænke paa, at du vog ham, og dog, Knud, raaber det i min Sjæl: give Gud, han endnu var over Jordan og i Liv!"

"Da vilde du nu været hans Hustru."

"Aldrig, Knud, hellere dø!"

"Nu, Jde, saaledes har Jomfruer før trodset og dog givet sig."

"Nu ser jeg," svarede Jde og hævede sit Hoved, "du kjender ikke Jde Nielsdatter. Nei, det

maa jeg mene, at var Thomas end ond og dig hadsk, mens han var oven Jordan, er han dig dog værre Fiende død end levende."

"Hvad siger og gjør de nu deroppe?" spurgte Knud og pegede mod Gaarden.

"Nu er de stille; men de har raset og forbandet dig. Jeg har maattet prøve stor Trængsel, Knud, fordi jeg tog dig i Forsvar; især var den Døst med Kristoffer haard. Jeg sagde, at Mandefald i aabent Slag ikke er Manddrab."

"Det kunde gaa paa Slagets Regning", svarede Knud; "dog agter jeg ingenlunde at snige mig derfra, men tilstaar, det var en Døekamp, og saa faar Thomas's Død vel kaldes et Drab. Havde ikke denne Ufred været, da Loven hviler, vilde jeg strax være mødt til Ting og gjort Kristoffer Tilbud om Bød."

"Jeg sagde ogsaa, Knud," vedblev Jde, "at du sikkert angrede din Daad."

"Det tyktes mig dog svært at angre", sagde Knud barsk. "Sagde du ikke ogsaa selv, at du havde følt Glæde over, at jeg vog ham? Nu, derfor elsker jeg dig des høiere."

"Al, Knud!" svarede Jde, "vi er syndige Sjæle begge! Nu skal du saa at høre, hvor ædelstindet en Mand Kristoffer er! Det blev talt om Bød; da sagde han: jeg kan ikke tage Bød af Knud nu, da han regnes for ufrelst Mand; det faar staa hen, til han fanger bedre Raar. Rarer han eller jeg ved Sagen selv, vil det komme for en Dag, paa hvilken Side han stod i den Feide. Han er endnu ung og ikke fuldmægtig; naar alt kommer til alt, kan det koste ham hans Hals. Jeg vil staaane ham for hans Ungdoms Skyld og lade Hævnen være Herrens! Det faar da hebe, at Thomas er falden i Dræbningen ved Svenstrup."

"Det er skjönt nok, Jde; men hvor blev da den haarde Døst, du før sagde, at du havde med ham?"

"Gjætter du ikke, hvorledes det kom, Knud? Han fordrede af mig, at jeg skulde staa dig af Tanke og Sind. Ingenfinde tiere maatte dit Navn nævnes, ingenfinde mere maatte jeg have Samkvem med dig eller Margaret. I skulde begge være som døde for mig. Da jeg svarede, at det evnede jeg ikke at love, for han op og raabte i stor Harm: jeg skal vide at fremme dit Bedste, endogsaa mod din egen Vilje! Stakkels Thomas's sidste Ord og Testamenter skal staa ved Magt, og det skal ske, som han bad med Døden paa Læberne. Ingenfinde giver jeg dig til Knud Mogenssen, Jde, og mærker, jeg at du efter dette søger Samkvem med ham, stænger jeg dig inde!"

"Jde," spurgte Knud efter nogle Dieblottes mørk Tausshed, "er du en modig Jomfru og vil staa Last og Brast med mig?"

"Jeg vil vove meget for din Skyld," svarede hun med et Suf, "dog nødig krænte Kristof, som er min anden Fader."

"Det vil netop blive nødvendigt, Jde, at handle ham imod."

"Vi maa vente, Knud, og finde os taalmodig i vor Skjæbne, til Herren paa den ene eller anden Vis jøvner vor Vel."

"Saa faar vi tøve, Jde, til vore Haar er blevne graa. Jeg kjender Kristof! Han er god og retfærdig, men urokelig i sit Forsæt. Det faar ikke hjælpe! Hvad kan jeg gjøre for, at hans Broder var en ond Karl og kræntede min Uere som en Ridding?"

"Vi maa fare med Lempe, Knud! Hvad med Uret faas, med Sorg forgaas."

Knud taug en Stund.

"Jeg kommer fra Viborrig, Jde, og var hos Thøger i Korsbrødregård. Han bød mig fare med Lempe, han gav mig det Raad at finde mig i mine æreløse Raar, som om jeg virkelig var en Banbødning, og at lade Fæster have Tjele uden Modstand; selv skulde jeg gaa i en bedre Mand's Brød og vinde Uere der, vel som Skriverdreng! Dog han vidste Raad for mere end det. Da han mærkede, at jeg havde dig kjær, sagde han: hvor skaar det skebet, at du netop skal ægte en adelig Jomfru? Der findes jo retskafne borgerlige!—Raader du mig som Thøger Jde? Skal jeg søge mig en Fæstemø blandt de borgerlige?"

"Hvorfor krænter du mig ved at spørge saaledes?" sagde Jde og brast i Graad.

"Nu, Jde", svarede Knud, "der venter dig ikke blide Raar med mig. Du skal vide, hvad du gaar ind til; men ræddes du derved, maa vi helst skilles."

"Knud, Knud! Pin mig ikke saaledes! Hvad kræver du af mig?"

"Først din Ring, den der med Goelstenen, skjönt jeg nu ingen har at give dig til Gjengjæld."

"Tag den!" sagde Jde, drog den af Fingeren og rakte ham den.

"Nu se paa den," sagde Knud og holdt den op, "at du mindes den!"

"Det er unødigt, Knud!" svarede Jde og saa paa ham med et taareblendt Blik. "Jeg tog den i Arv efter min Moder og har den fra min Barn-dom, først i en Snor om Halsen, siden paa Fingeren."

"Dobbelst dør er den mig da, Jde!" svarede Knud. "Hør nu mit Døst: naar jeg sender dig Ringen, og du atter har den i din Haand, saa hold dig rede! Jeg kommer for at hente dig paa Graamunks Kyg."

"Knud!" raabte Jde og rev sig løs fra ham, "der kræver du for meget, ikke alene min Tro, men ogsaa min Uere!"

"Bræsten skal være rede," svarede Knud, "bliver det nu en Papist eller en Prædiker, mig er det lige kjært; ligeledes Hus og Hjem, bliver det end en Hytte. Jeg tror paa og lover dig, at du engang skal flutte fra Hytten til Vorgen!"

"Jeg gjør det paa ingen Vis, Knud!" svarede Jde med Fasthed i Blik og Stemme.

"Tag da Ringen tilbage," sagde Knud med et blegt Ansigt og rakte hende den. "Mindes du Barbara Jolumsdatter, Vintapperens sagne Datter? Nu, til hende sigtede Thøger. "Hvad tyktes dig om Barbara?" spurgte han; "hun er en dydig Jomfru, vel en ærlig Mand værd!" — Jeg havde Herberge hos hendes Fader i Viborrig, Jde, og der blev vist mig stor Uere og Gjestmildhed. Jeg mærkede grant, at den Jomfru har mig kjær. Nu rider jeg til Viborrig for at fæste hende."

"Du gjør det ikke, Knud!" raabte da Jde og blev haade rød og bleg; dog strax derpaa lo hun og lod sine Smilehuller se. "Du maa ikke tro, Knud; at jeg er et Barn, hvem du kan kysse med saa lidt!"

"Saa far vel!" svarede Knud barsk og fæstnede sit Sværdhælte. "Søg du dig snarest en bedre Fæstemand!"

Derpaa vendte han hende Ryggen og gik hen til sin Hest; men Jde ilede efter ham og greb ham i Armen.

"Tilstaa nu strax," sagde hun, "at det med Barbara Jolumsdatter kun var Gjestkeri!"

"Ved alle Helgene," svarede Knud, "Barbara gjækkede mig ikke, og jeg svarer ikke for, hvad fredløs Mand, hvem Venner viser Kyg og Fæstemø siger, kan blive tilfands at gjøre."

"Al, Knud!" udbrød Jde med uforklaret Røst, "du maa have Barmhjerlighed med mig!"

"Jeg forlanger kun Ja eller Nei, Jde!" sagde Knud fast, "men nu tro!"

"Gud tilgive mig det!" udbrød Jde og sank til hans Bryst. "Jeg kan ikke andet, der kommer, hvad der vil! Du faar da have din Vilje!"

Saa stod de en Stund tause, fast omflængede, mens Natvinden susede i Krattet, og Hveien fløj klagenende hen over deres Hoveder.

"Lov mig nu et!" sagde Jde og rev sig løs, "at naar du spører mig herfra, maa Margarete være der, hvor du spører mig hen."

Knud lovede det, om det var gjørligt.

"Der kommer Jakob ned ad Strænten," sagde Jde, "nu maa jeg bort."

"Meget er afgjort i denne Stund," sagde Knud og kyssede hende til Afsked.

"Nu sælger jeg ikke mit Haab for hundrede Mark!"

"Gud se i Naade til os!" sagde Jde og gøfte. "Naar slaar Timen, at du kommer?"

"Jeg kan ikke sige dig det nu, Jde!" svarede Knud. "Jeg vil ikke handle fremfusende. Maaſte faar du bte en Stund!"

"Sæft bier jeg, er du mig tro," sagde Jde rødmende, og dermed skiltes de.

Jde ilede Jakob Smaadrenge i Møde og gik saa med ham op ad Bakkestien og vinkede med sit Lommeurklæde fra Strænten til Knud, som blev staaende og stirrede efter hende, indtil hun var af Syne. Saa sprang han i Sadelen og red Sønder paa.

Fjerde Kapitel.

Genete skifter og deler.

Det var den stille Uge efter Dannelsugen, først i April, og der var lyst ved Mors Sø. Fra Palmesøndag til Paaskestemorgen turde Klokkerne ikke lyde, og de troende kaldtes til Andagt ved Træranglernes Klappren, men naar Klokkerne taug, lød Bødsangene des høiere. Hverken Cistercienserne i Øm eller Benedictinerne i Voer og Bisping havde i lang Tid holdt Gudstjenesten saa godt ved Magt som i denne Paaske; thi Ufreden i Landet og især den fjætteste Hertug Kristjæns Valg til Konge havde vakt de fløve Sjæle, saa de gjorde Bod og bad brændende, at Herren vilde fri deres Samfund fra Uvættelses Dom.

Kun lidet havde Munkene i Øm og Voer i denne Vinter druffet, doblat og jaget, saa at Abbedernes Skytter og Mønder havde haft gode Dage. Fasten var bleven saa strengt overholdt som ikke i Mand's Minde, og man mente i Klosterne ved Sang, Bøn og Faste at være bleven Gud saare velbehagelig, uden Hensyn til de Længselsfulke efter Rjødgrøden og Vinkanden, der opfleg fra mangen Munk's og Nonnes Bryst.

Det var en streng Tjeneste at holde otte horas canonicas eller kirkelige Dagtimer, af hvilke den første i den lille Uge faldt ved Midnat; otte Gange i Døgnet at synge den fjerde Bødsalme miserere mei Deus! Maaſte ikke en saa stor Jver, hvor end Tankerne fløj hen under Sangen, skaffe de lyttende, syndige Menneſtebørn stor Fortjeneste i Himmelen, uden at tale om de hellige Sangere eller Sangerker selv? Og Bigilierne eller Bødsangene, hvor mange Aar af Stjærtsildens Pinetid blev ikke ved dem frøgne for de henfarne Sjæle! De Munk og Nonner, der overhovedet havde nogen Tro, tvivlede visseleg ikke om, at disse Gjæringer i og for sig var fortjenstlige og frelsende. Man havde jo lært de enfoldige Skriftebørn, at Englene tæller de Menneſkers Trin, som gaar til Messje, og at der ved sit man lige saa stor Naade, som om der var skjænket til Kirken saa stort et Stykke Land, som man kunde gaa over, mens Messjen varede.

Dog er det vist, at de, der virkelig øgede Kirkens Gods, naaede først Naade hos Munkene, hvem Udſigt til jordist Binding frydede nok saa meget som en fuld Kirke. Dette kjendtes paa de lade Nonner i Bisping; thi dem var der timestes en Dylke, som i hine Papisamens Banmagtsdag ikke var almindelige, idet ærlige og velbrødige Kvinde, Fru Genete Jakobsdatter af Tjele, og hendes Datter, Jomfru Margarete Mogensdatter, forrige Eſteraar havde indgivet sig under Bisping's Klosters Varetægt og nu i over fem Aa-neder dvælede hos Benedictinerføstrene. Genete var ikke kommen barfodet, tiggende om Afhyllrettens Naade; nei, hun var kommen med Bræt og Bam, med Svende, Lyndelvinder og svært læs fede Vogne i Følge; og dog var det Gods, hun førte med sig, kun en ringe Del af hendes Formue. Hun bad om Fred og Dpbyggelse for sig og sin Datter og Sjælemesfer læste for sin heden-gangne Husbond, idet hun tilſagde Klosteret fuldt Vederlag for sit Dphold og rigelig Gjengjæld for de hellige Forbønner.

Hvor væbert teede ikke den trivelige, dovre Abbedisse Marine sig, da denne Tidende blev bragt hende! Hendes kolde Masyn straalende af Smil, og Genete fik en Modtagelse, som vilde have tilfreds-stillet den fornemste Kvinde i Riget. Saade hun og Margarete var nu hæ-drede Gæster, og til deres Værelse skuldes en Tid under Andagten Naade al Klosterets og Nonnerens Brøst. Det var jo Haab om, at Moderen for altid vilde indgive sig i Klosteret som Vægsøster, tilbels undertafte sig Klosterreglerne og til Gjengjæld for en livsvarig Forsør-gelse skjænke Klosteret alt sit Mammon. Der var den ikke mindre fristende Ud-sigt, at Datteren vilde klostergive sig og tage Skæret. Til dette Maal stræbte da nu Abbedissen, hendes Non-ner, Abbed Thomas i Voer og Bro-der Vigand. (Mere)

THE MOST POPULAR IN USE
ESTERBROOK'S STEEL PENS.
 150 STYLES TO SUIT ALL WRITERS. ALL STATIONERS HAVE THEM.
 WORKS CAMDEN N. J. 26 JOHN ST., NEW YORK.

FIRST NATIONAL BANK of Madison, Wisconsin.
 Depository of the United States.
 DIRECTORS:
 N. E. Vanslyke, Pres. Wayne Ramsay, Cashier. F. F. Proudft. J. E. Mossier
 M. E. Fuller, Vice Pres. M. C. Clarke, Asst. Cashier. B. J. Stevens. Wm. F. Williams
 CAPITAL, \$100,000. SURPLUS, \$100,000. Additional liabilities of stockholders, \$100,000.
 Issues certificates of deposit bearing interest. Buys and sells exchange on all important tele- and foreign points and transacts all legitimate banking business.

To Jernbanevognladninger
GAS RANGES
 netop ankomne.
 De er af de aller nyeste. Elevated Broilers. Removable Burners.
 Send ind din Ordre tidlig og undgaa Trængslen.
MADISON GAS & ELECTRIC CO.
 126 East Main Street.
 Telefon:—Standard, 23; Bell, 144—Vi holder aabent hver Aften.

Established 1853. **THE STATE BANK** Madison, Wis.
 Loans Made on Approved Real Estate Security.
 SAVINGS BANK DEPARTMENT Paying Compound Interest on Time Deposits
MONEY SENT TO.....
 England, Ireland, Germany, Norway and all accessible points in the United States.
 L. S. HANKS, President. J. H. PALMER, V.-President. E. O. KNEY, Cashier.

OLSON & JACOBSON,
 har netop modtaget fra Norge:
 Gammelost, Gjeboft Anchovis, Ludeffil, Røgede Sardiner og Silb samt Lytebær.
 201 E. Main St., - - - - Madison, Wis.

FRED. M. SCHLINGEN.
Monumenter.
 Hvis du har tænkt at faa et Granit eller Marmor-Monument i Gaard eller til Sommeren, kom og besøg os se det største og bedste Uplag som nogenſinde er fremvist her i Øyen. Vi har i vort Varelager fem og otte nye og moderne Monumenter af Barre, Quincy, Montello, Baujav og St. Cloud Granit; ogsaa blaa og lyskulsret Marmor, hvilke vi kan sælge til rimelige Priser. Førsteklasses Arbejde og bedste Varer. Se kan du faa se med egne Øine, hvad du faar for Pengene.
 124 West Main Street, Madison, Wis.
 Overfor Courthuset.

Mærk!
 Paa den røde Kap paa Bladets første Side vil De se til hvilken Tid De har betalt for "Amerika".
 Ønsker De "Snorre", saa send \$1.00 extra.
Subscriptions-Blanket.
AMERIKA PUBLISHING CO.,
 Madison, Wis.
 Indlagt vil De finde \$....., hvilket betaler for "Amerika" fra..... til....., og bedes kottiteret for paa Adresselappen.
 Navn.....
 P. O. Adresse.....
 County..... Stat.....

Danmark.

Ribe Domkirke.

For nogen Tid siden faldt isølge "Esbj. Ab". Stilladserne i Ribe Domkirkes Midterstrib, hvor de havde staaet i flere Aar.

I det mægtige Rum dvæler Diet med Velbehag paa de vældige Granitpiller, som et Par Steder fra gammel Tid er deforerede med bibelske Billeder. Disse er halot udvaskede. Det fortælles, at da en af Kirkens Børgere i gamle Dage havde faaet Ordre til at lade Billederne vaskede af, forstod han det helt bogstaveligt, og han lod dem skrulle saaledes af, at der kun blev Resterne af de to Billeder tilbage.

Forsvrigt har Graniten ikke helt undgaaet Tidens Brøst. Den har paa mange Steder maattet udbedres, og det er da stet paa den Maade, at Granit af Stenens Farve er bleven knust og paasat med Cement. Udbedringen er stet paa en saadan Maade, at man kun ved et nyste Efterblik kan finde de udbedrede Steder.

Derimod har man ikke paa lignende Maade kunnet udbedre de Tuf- og Sandsten i Villerne og Væggene, som svenske Soldater har brugt til at stærpe deres Hællebarber. Der ses endnu meget tydelige Mærker fra denne Ufredens Tid.

Man er nu i Færd med at lægge Gulv i Hovedstribet.

I Stedet for de store, smukke Mindestene, som laa over de gamle Adelsmænds og Borgere's Grave og som nu er indmurede i Sidesribenes Vægge, lægges der smaa Stenfliser men dog ikke over hele Gulvet. I Kvadrater skal der støbes Betongulv og derover lægges Brædder, og her skal de nye Kirkestole staa.

Af de gamle vil man kun benytte de saakaldte Munkestole (eller rettere Bænke), der nok tidligere stod i Skammekrogen i Sidesribene, men nu er komne op i Koret, langs med Siderne.

Disse gamle Stole er ret originale, ikke mindst ved de Mærker, der ses paa dem. Mange af de Mænd, som har benyttet dem, har anvendt en ledig Stund til at indskjære Navn og Aars-tal i Stolen. Der er Aars-tal lige fra 1530 til op i forrige Aarhundrede.

Morsomt er det ogsaa at se, at Sæderne, der var til at staa op, naar vedkommende stulde staa opreist, medens Evangeliet oplæstes, paa Bagstriben har haft mærkelige Stivere, som Stolens Eier kunde støtte sig til, medens han lagde Armene op paa Stolens Sidelæn, der er i Armhøjde og flade.

Kirkens nye Alter, som bliver helt af bornholmst Granit og 15 Aen højt med en muret Baldakin, er man nu ved at opstille. Spiler og Kapitæler, som er af forskjellig Farve, ligger paa Stedet, færdige til Opstilling.

Der er forsvrigt anbragt i Koret et Epitafium i Marmor over Anders Sørensen Bedel, og et lignende over Hans Tausen skal ogsaa opstilles. Forsvrigt vil nok Hans Tausens Grav, der skal ligge i Hovedstribet, en Sne's Aen fra Korets Trappe, blive aabnet en af de første Dage i Overværelsen af Kirkens Arkitekt, Professor Amberg, og Museumsdirektør Møllerup.

Prædikestolen er bleven malet i mange Farver paa Gulv- og Søjvunderlægning af Malermester Jørgen Hansen, Esbjerg. Den gamle med rigt Billedskjærerarbejde prydede Prædikestol fremtræder nu med de Farver, som den havde, da den var ny. Det er et Pragtværk.

Noget lignende vil man rimeligvis kunne sige om Orgelet, naar den samme Mester, som for Tiden arbejder paa dette, faar det færdigt til Juni næste Aar. Han har blandt andre Kongers Navnetræl fundet Christian den Fjerdes, som er forsynet med Aars-tallet 1635.

Orgelet kommer ligeledes til at fremtræde med de gamle Farver — hvorover der nu er flere Lag Farve —, og dets Fod bliver ved Anbringelse af en Bræddebekledning ført ned til Hovedstribets Gulv. Orgelets ny Fod vil ligeledes blive rigt deforeret.

Finsens røde Bærelse i London.

For et Aars Tid siden begyndte Overlægen ved Kopperhospitalet "Metropolitan Asylum" i London, Dr. Ricketts, at anstille Forsøg med Finsens røde Bærelse, og Overlægen fremkommer nu i engelske lægevidenskabelige Tidsskrifter med de mest rosende Udtalelser om den Finsenske Metode. Professor Finsens Navn nævnes i det Hele taget i England med den største Respekt. Siden Lysbehandlingen — tallet være Dronning Alexandras Energi — er blevet indført paa et Par af Londons største Hospitaler, har hans Berømmelse været stadig stigende, og de udmærkede Resultater, som Overlæge Ricketts skal være kommet til, vil naturligvis yderligere befæste hans Navn i engelske Lægekredse.

S m a a n y t .

Det danske Mindesmærke ved Sanktmarks Sø er i denne Tid bleven op-pudset og Indskriften fornyet. Ogsaa de andre Mindesmærker over faldne danske Soldater i Hertugdømmet vil i Aar blive underkastede et Efterblik.

Dialonifestiftelsen kan i Aar fejre sit 40 Aars Jubilæum. Kultusministeren har, isølge "Samf.", givet Til-læggelse til, at der en Søndag i en nærmere Fremtid maa blive foretaget en Indsamling i Landets Kirker til Fordel for Stiftelsen.

Den 6te August faldte Gaardeier Peder Christensens Enke i Sudergaard

ved Hjallerup sit 100de Aar. Forrige Sommer var hun saa rask og rørig, at man kunde se hende gaa og plukke Lyng paa Heden, men i det sidste Halvaar har hun været mindre. Samme Dag og Sted faldte hendes Søn, fhv. Sognefoged Jens Peder Christensen, Sudergaard, sit 77de Aar.

Oberst Richards, Lederen af "Frelsens Hær" i Danmark, opholdt sig fornylig paa Fjland, hvor et vidt organiseret socialt Arbejde vil blive optaget. I de 5 Aar, "Hæren" allerede har virket paa Fjland, har den opdyrket og beplantet en betydelig Landstrækning ved Hjælp af de Fattige, som den har antaget sig, og under Oberstens Besøg fik Hæren derfor yderligere overladt en Landstrækning, som i Fremtiden vil blive kultiveret.

Siden forrige Sommer har man strives der til "Nationaltidende" — eksperimenteret med Udvinding af Trækul og Brunjere af Udhugst af Paabøl Plantage i Ringkjøbing Amt, og Arbejdet viser nu meget gunstige Resultater. Man har to Dvne i Gang, og hver kan rumme to Favne Træ, hvilket Kvantum kan forfuldes ved Fyring i to Døgn. Foruden Trækul vindes der hver Gang ca. 100 Pund Tjære pr. Dvne.

Den første Andelskongres i Danmark afholdes den 25de og 26de September i Kjøbenhavn. Der er udgaaet over 300 Forskudelser til danske Landbrugsandelsorganisationer, som Slagterierne, Brugsforeningerne, Foderstofsforeningerne og Vægelsporten, og indbudt er endvidere Repræsentanter for de kooperative Foretagender i England, med hvilke de danske Andelsinstitutioner staa i Forbindelse. Paa Mødet vil der blive afholdt en stor Række Foredrag, aflagt forskjellige Beretninger og drøftet Emner, der har Interesse for Andelskavere.

Der er to Slags Menneffer her i Verden, de, som forstår sig og ængster sig over sit Tilbedefindende, indtil de blir virkelig syge, og de som ikke indser hvor alvorlig deres Tilstand i Virkeligheden er, sørend det næsten er for sent. Hr. E. Anderson, Allport, Pa., skriver: "I over to Aar kunde jeg ikke arbejde, da min Helbred var fuldstændig nedbrudt." En Dag sagde min Kone til mig: "Jeg er urolig for dig, du ser ud, som du var døende, ligner mere et Lig end et levende Væsen; du maa staa dig fat i nogen Medicin for din Sygdom." Jeg begyndte da at bruge Kuriko, og den har gjort mig frisk. Der er sandsynligvis ingen Medicin kjendt, der saa hurtigt gjenopbygger en nedbrudt Helbred som Dr. Peters Kuriko. Den er ikke en Apotekermedicin, men sælges til Forbrugerne direkte af Fabrikanten, Dr. Peter Fahrney, 112-114 So. Hohne Ave., Chicago, Ill.

IF YOUR TROUBLE

is chronic or a blood disorder, microbes cause it. Rid yourself of these germs and the disease goes with them. This explains why a jugful of RADAM'S MICROBE KILLER is worth more in practical results than a whole drug store of other remedies.

The only rational cure for Consumption, Bright's Disease, Rheumatism, Catarrh, Cancer and all chronic or blood disorders. It strikes at the cause. You drink it.

IF YOU ARE SICK with any kind of disease, and the doctors don't help you, why lose further time with them? Your ailment may be serious and rapidly taking you to the grave.

If you have been taking all sorts of patent medicines without benefit, is it wise to continue them?

Why not be fair to yourself and to those who depend upon you? Why not be fair to Radam's Microbe Killer and give it a trial? All you want is health. You will get it surely and positively if you drink a little of this remedy every day.

Radam's Microbe Killer

is pure water charged with antiseptic gases. It will kill the millions of microbes in your blood that are making you sick. No matter where the seat of your disease may be, it will hunt down and destroy every germ that is causing the trouble.

That is what Radam's Microbe Killer does—it makes sick people well all over by making every drop of blood in their veins healthy. It has cured many thousands of people during the past 15 years, and each year its sales rapidly increase.

Illustrated circulars of microscopical examinations of the blood and all information free at Chicago office of

Write for Radam's Microbe Killer Co., Free Book. 169 S. Canal St., Chicago, or

Hollister Drug Co., Sole Agents, MADISON, Wis.

Dr. J. L. URHEIM

Bolk: 933 W. Division St., Chicago.

Kontor: 211 9 Form., 1-2 og 6-8 Efterm. Nordt Læge.

Besøgende Læge ved Cook County Hospital. Specialitet: Kroniske Sygdomme.

Dr. J. W. Vance

Specialist.

Emetisfri Behandling af Piles, Fistler, Kenner og Sa. i Rektum.

En Dag, om Sygdomme i Rektum ses det frit. 298 S. Fairchild St., Madison Wis.

Meneely Bell Co.

Troy, N. Y. and 177 Broadway, New York City

Manufacture Superior : : : Church Bella.

WM. HAAK, JR.

—Handlende med—

Bumper og Bindmøller.

Steam Fitting, Wall Drilling, 119 S. Webster St., Madison, Wis.